

Hidakról

Szomorúan, könnytől csillogó szemmel mondja a főpolgármester, hogy sírni valón szomorú ez a pillanat, amikor ünnepélyesen bejelenti, hogy nincs több hiábavaló próbálkozás, nincs több lélektorzító illúzió, el kell felejteni a lilaködös álmokat, mert fölöslegesen pazarolni az erőforrásokat szigorúan tilos. Száznegyven éve zajló bátor harc a boldog jövőért zárul így és most le, mivel a célt elérni nem sikerült, cserébe a felszabaduló hatalmas energiák a város életének más területein hasznosíthatók.

Háttal a szigeti bejárónak, kezében trikolórra festett csákánnyal, rövid sóhajt követően úgy folytatja a főpolgármester, hogy a számos, rengeteg energia és pénz befektetésével járó átalakítás és felújítás ellenére sem váltotta be a hozzá fűzött reményeket a híd. Hiába kapocs tehát, hiába egyetlen értelme létének, hogy mindig összeköt, hogy lehetővé teszi az áthaladást a folyó – más esetben szakadék, út – fölött, és nem elhanyagolhatóan fontos szerepet játszik egy város vérkeringésében. Ezért is javasolta egyébként, és javaslatát, szerencsére, egyhangúlag megszavazták a munkatársai, hogy a hídnélküli világban szociális kompjásokat indítanak azok számára, akiknek elégtelen vagyoni helyzete nem tenné lehetővé a dunai átkelést.

Ezután kivárja a pillanatot a főpolgármester, míg a jelenlévők elgondolkodnak a hallottakon, aztán sóhajtának, tudván, vagy legalábbis sejtven, mi következik. Mert jöjjön már, aminek jönnie kell, érzi s gondolja mindenki, ahogy egyre türelmetlenebbek s egyre dühösebbek, ami abszolút egészséges reakció, hiszen a teljes kudarc beismerésének pillanatát ennyire elnyújtani senki nem akarta volna, azt hitték, talán még maga a főpolgármester is, hogy könnyen és gyorsan eltelik az a pár másodperc, mialatt néhány mondat kíséretében belevágja a híd közepébe trikolórra festett csákányát szimbolikusan, utána mindenki el-sétál a saját oldalára, a főpolgármester pedig a helikopterével az égbe száll, és ott veszi ki a fekete nejlón alól a piros gombot, ott nyomja meg, s onnan néz le a berobbanó hídlábakra, onnan zokog bele a gomolygó füstbe.

Be kell vallanom, nem csak, mint főpolgármester, suttogja szinte a főpolgármester, de mint e csodálatos város lakója, képtelen vagyok úrrá lenni csalódottságomon. Egész életemben hittem a boldogabb jövőben, és az aktuális jelenben mindig azért dolgoztam, tevékenykedtem, hogy a saját álmaimból, illetve a közös álmainkból minél több valósuljon meg. Most pedig itt állok, itt állunk, hogy lehorgasztott fejjel s összetört szívvel mormoghassuk magunk elé, hogy kudarcot vallottunk. E kudarcban, sajnos, az is benne foglaltatik, hogy már a legmagasabb szinten is felerősödtek azon hangok, amelyek Pest és Buda vonatkozásában kizárólag a hibákat, az összebékíthetetlenséget látták, a nézetkülönbségek áthidalása végül meg is haladta erőmet. És bár épp az imént mondtam, hogy a hídfenntartás megszüntével felszabaduló erőforrásainkat a továbbiakban más területeken hasznosítani tudjuk – voltaképpen mit akarunk mi csinálni, milyen másféle álmot, álmokat akarunk megvalósítani, ha ezt sem sikerült oly sok nemzedék alatt, ha a város két része nem vált eggyé, ha a buda-

iak kicsit sem lettek pestiek s a pestiek kicsit sem lettek budaiak, ha ma is külön öntudattal élnek, ha kelet és nyugat nem tudott összekapcsolódni, vagyis ha nem kell híd, mert nincs mit összekötni.

Amikor ma reggel idejöttem, mosolyog keserűen a főpolgármester, talán volt hosszú távú elképzelésem a jövőről, a sajátomról és a közösről, ám ahogy ezeket az arcokat figyelem, ahogy ezekben a szemekben nézek, inkább elküldöm a helikoptert, igen, kérem, most szálljon fel és el, mert itt fogom megnyomni a piros gombot. Nem, nem akarok olyan világban élni, amelyben a közös akarat e híd felrobbantásában manifesztálódik, amelyben e hídra, a hidakra nincs szükség, mert a város lakói nem érzik jól magukat, gondterheltek és elgyötörtek mindkét parton, nincs miért összekötni őket, hiszen, ha rájuk, vagyis magunkra nézünk, azt látjuk, hogy innen oda s onnan ide is csak a kevélység, a fősvénység, a bujaság, az irigység, a torkosság, a harag, sőt leginkább a jóra való restség háramol.

Ebben a szent minutumban tehát felkérem a budaiakat és a pestieket, tárja szét karjait a főpolgármester, hogy hagyják el a hidat, hogy ki-ki távozzék a saját városrészébe. Továbbá megadom a jelet a Magyar Öngyilkosok Szövetsége jelenlévő képviselőinek, hogy megkezdhessék fájdalmasan szomorú ünnepélyünk záróprogramját, a *Híd-avatást*, melynek műfaja bridgediving, koreográfiája pedig a Leukémia zenekar *Hidak* című dalára készült.

Búcsúzóul csak annyit kérek, ne feledjétek, a remény hal meg utoljára, mert mindig, minden körülmények között túlél minket.

Vollein Ferenc:
Balatoni Tündérország

